

венъ архитектъ въ Сливенъ, Търново, София, Бургасъ и пакъ въ Търново, слѣдъ което си подава оставката и залавя частни прѣдприятия. Въ книжнината ни е работилъ по сжщността на българската архитектура, като е диагностиралъ прѣимущественно стила на единственитѣ ни архитектурни паметници — черквитѣ. По тоя пжтъ, той, прѣвъ между архитектитѣ, се е опиталъ да приложи въ модерното строителство нѣкои отъ самобитнитѣ черти на срѣдневѣковната ни

Георги Ноновъ

архитектура, особено въ премиранитѣ му проекти за народенъ музей въ София. Основателъ е и прѣвъ прѣдседателъ на първото туристическо Д-во „Алеко Константиновъ“, на което той дава силенъ импулъсъ за работа, сжщо такъвъ на Бургаския и Търновския клонъ; главенъ инициаторъ и възторженъ сподвижникъ по свързането на Сливенъ съ желѣзница и по много други начинания, свързани съ икономическото и културно повдигане на Сливенъ. Писалъ е въ инженерно—архитектурното списание, въ „Свѣтлина“, „Родина“, „Периодическото Списание“ на книжовното дружество и въ много други списания и вѣстници. Минава за човѣкъ съ голѣма енергия, практичностъ и образецъ на постоянство, което му е донесло голѣмъ успѣхъ въ живота.

Георги Ноновъ, родомъ сжщо отъ Сливенъ, възпитаникъ на Сливенската гимназия, първоначално е билъ нѣколко години административенъ чиновникъ — секретаръ на градо-